

KETTŐ

Kávét kérek. A nővér közölte: *Nem, maga ki van száradva*, azzal átnyújtott egy doboz almalét, melynek a tetejébe műanyag szívószálat szúrt. *Ezt igya ki, aztán emmie kell.* Az almalé emlékezetfejlesztő hatással van rám, akárcsak az isopropanol szaga az oltás előtt álló gyerekekre. Futótűzként játszódik le bennem összes ébredésem a trauma központban és valcerszerű közelharcom a kényszerzubbonyal.

A mellettem lévő ágyban fekvő nő negyvenesnek látszik. Nehéz megállapítani. Két zsaru faggatja, spirálfüzetbe jegyzik, amit mond, de semmit sem hallok. Fogait összeszorítva beszél, mint aki fél, hogy szétesik az állkapcsa. Csinos nő, nedves kőszikla színű dróthaja a vállára omlik. Választéka egyenes, akárcsak anyáé volt, csakhogy a nő arca keskenyebb, sötétebb. Orrsövényét kötés borítja, bal szeme kiálló bíbormárvány dudor, bal arccsontja hasonló látványt nyújt, bal állkapocscsontja mentén fémkapcsok ezüst zipzárra cikk-cakkozva állát, és kékesfekete tintapacához hasonló folt gyűrűzi a nyakát, különösen baloldalt. Biztosan jobbkezes a férje. A réműlet szele és a valóság szorítása közepette könnyörög a zsaruknak véraláfutásos és nedvességtől csillogó egyetlen ép szemével, jobb kezével gesztikulál (mutató- és középső ujjá sínpolyában, alkarja védekezően fel-alá cikázik). Bal karja gipszben, tehát ő is jobbkezes. Az egyik zsaru, az alacsonyabbik kiszúrja, hogy bámulok, és elhúzza a függönyt.

Az ápolóknak megtiltották, hogy visszaadják utcai ruhámat. Ha meg akarom ölni magam, állami gyámság alá kerülök, nem akarják hát, hogy elinaljak. Különbösen lehánytam a pólómat, a rohammentősök meg egyenesen sebészollóval hasítottak ki belőle, amikor sós oldattal végigkentek, majd háromszáz voltot eresztettek a szívembe. Ők csak jót akartak.

Közlöm az álláspontomat, miszerint kórházi viseletben nem vagyok hajlandó pszichiáter elé járulni. Tudomásul veszik, és megtartván tárcámat meg kulcsaimat, trópusi mintás inget hoznak, amit a ruhásládájukból – adományok és holtan érkező páciensek gazdátlan holmijának tárházából –, halásztak elő és beutalnak egy bizonyos Wallace nevezetű ügyeleteshez. A farmeromban meg a bőrkabátomban úgy nézek ki, mint valami pornószínházi portás. Nem épp a legjobb választás egy Diagnosztával való találkozóhoz, de azért sokkal jobb, mint a fennálló másik lehetőség. Az első benyomás számít. Ha bolondnak látszom – és a kórházi ruházat kétségkívül ilyen hatást vált ki –, könnyűszerrel bekasztlizhatnak.

Így hát tiszta lappal indítunk, a nevem Johnny. John Vincent. John Dolan Vincent. Ma Danielnek hívnak. Vagy Danynek vagy Dannek. Bárminek. A rohammentősöknek Daniel Fletcher. Akárcsak a nővéreknek, orvosoknak, mentőorvosoknak, a Los Angeles-i rendőrségnek vagy bárki másnak, aki felelős azért, hogy ide juttattak és/vagy életben tartanak és/vagy itt tartanak, függetlenül attól, hogy akarom-e vagy sem. A főnököm is Daniel Fletcherként ismer, hiszen ez szerepel a jelentkezési lapomon, a dispécser is, a rendszeres fuvarjaim és a cég biztosítási ügynöksége ügyszintén.

Egyedül Molly szólít Johnnynek, de ő is csak szex közben. Általában egyszer. Olykor kétszer-háromszor

is Johnnynak hív, ha duzzad bennem az életerő vagy a drog. De mivel Molly igazi neve Keara, egálban vagyunk. Én csináltam belőle Mollyt. Ő kért rá. Bele akart jönni.

Keara meztelen volt. Egy pohár vízzel tért vissza a hálószobába, és az ágya melletti üres borosrekeszre tette. Hozzám bújt, a takaró alá, a testem kanyarulatába fészkelődött, szemét lehunyta.

Az utca sárgán izzó fénye átszivárgott a függönyön, tökéletes félhold árnyékát festve arccsontja alá. Nézetem, és elmerengtem arca szunnyadó szimmetriáján, a vonások egyszerűségén. Még smink nélkül is rajzoltak tűnt az ajka, alvó arca pedig ékszernek. Egyetlen vonallal meg tudtam rajzolni arcéle kontúrját emlékezetből, csukott szemmel. Néha meg is tettem, ha nem tudtam aludni. Kétszáz arcél egy üres lapon, egyenletesen, Keara mantratókéllyel ismétlődő profilja, minden vonal azonos az előzővel meg a következővel.

Mutatóujjammal megérintettem arcát, finoman, akár egy pillangó. Érintésem gyöngéd, ha kell. Végigsimítottam orrát, orrsővénye egyenes orrnyergétől a hegyéig, majd tovább az arccsontja csúcsáig, szája szögletéig, egészen az álláig. Számláltam a szögeket, azok fokát, éreztem bőrének homorú és domború felületeit.

– Ne. – Arca megrándult, a kezem után nyúlt, ujjait összekulcsolta az enyémeikkel, szeme mindvégig csukva maradt.

– Gyönyörű vagy – mondtam.

– Nem.

– Keara – suttoztam, azt akartam, hogy nyissa ki a szemét. – Hé.

– Nem szeretem az arcomat – mondta, majd kinyitotta a szemét, bal kezemet a halvány fénybe tartva nézte az ujjaimat.

– Amiről ma beszéltél – kezdte. – Kézzeled csinálod? Vonalzó, minden nélkül?

– Néha. Attól függ, mit csinállok.

– De tudsz egyenes vonalat rajzolni, ugye? Láttalak.

Megköszörültem a torkom, a vízért nyúltam. Sosem beszélek arról, amit csinállok.

– Igen, de azért szükségem van bizonyos eszközökre. Sablonokra, mintákra. Olykor egy-egy hivatalos bélyegre vagy pecsétre. Mindennek, amit csinállok, tökéletesnek kell lennie.

Elmosolyodott, arca csupán ilyenkor aszimmetrikus. Szája nevetéskor inkább jobbra nyúlik, mint balra, fogSORA azonban tökéletesen fehér és egyenletes, szeme pedig ikerszikkáival hunyorít.

– Mutasd meg – kérlelt. – Csinálj belőlem valakit, *Johnny*.

Az izzás kokós rohamra hasonlított, miközben egyenes voltam és józan – felvázoltam a folyamatot, összeraktam a mozaikokat, amelyek addig csak a saját agyamban lapultak és lángoltak, úgy, hogy közben primitívvé tették és lelassították magát a *gondolkodást*.

– Rendben – válaszoltam. – De ez nem az igazi. Nem csinálom végig az egészet, ha nincs kockázat. – Viszont tartoztam neki. Elnézte a legnagyobb hazugságomat, még ha nem is volt szándékos, ezért aztán kedvében akartam járni.

– Csak adj egy nevet. – Ujjával követte ujjaim körvonalát. – Jones vagy Smith vagy valami.

– Ez az első szabály – közöltem. – Nincs Jones. Nincs Smith. Nincs Anderson, semmi, ami túl szokványos. Az ilyen nevek azért feltűnőek, mert túl átlagosak.

Felült, kivette kezemből a poharat, én meg úgy éreztem magam, mint akit rajtakaptak, életemben először lepleztek le, hogyan dolgozom titokban és láthatatlanul.

– Olyan név kell, amelyik elég hétköznapi ahhoz, hogy a többi hasonló név között bármilyen nyilvántartásban vagy listán elbújhass velem. Csakhogy nem lehet túl hétköznapi.

– Mint...?

– Mint a skót vagy ír vezetéknevek. O’Fallon, McGuire. Vagy az angol foglalkozásnevek. Wheeler vagy Taylor – folytattam. – Archer, Carpenter, Cooper, Mason. Amit könnyen elfelejt, akivel csak egyszer találkozta.

– Fletcher?

– Vág az eszed – mondtam, ő meg kuncogva bökdösött. – De hát ez van, ha egymagad dolgozol. Ha létező nevet veszel fel, mindennel számolnod kell, a nemzetiiséget is beleértve.

– És a keresztnévem?

– Ugyanazok a szabályok. Hétköznapi, de felejthető. Mit szólsz a *Molly*hoz?

Elmesélte, hogy egy fickó aznap este berúgott a bár-pultnál. Golfmezes yuppie, fehérített fogakkal, újra meg újra a *Molly Malone*-t énekelte, bébigügyögéssel helyettesítve a számára ismeretlen részeket, vagyis a szöveg nagy részét. *Töltö a talicskáját, kereste az utcáját*, énekelte hamisan újra meg újra.

– Molly Wheeler – mondta Keara.

– Kapizsgálod. Hétvégén elkészítem Molly Wheeler születési anyakönyvi kivonatát.

Letette a poharat, felém hajolt, átlendítette rajtam a térdét, és meglövegolt a hálószoba sötétjében. Kezdem magamhoz térni.

– Látni akarom – súgta.

Daniel Fletcher intravénásan kapja a sóoldatot, és fáj a torka a kényszertápláláshoz ledugott síkosított gumicsótól. Daniel Fletcher visszautasítja a duzzadt légsővére felajánlott aszpirint, mondván, hogy egy előző aszpirin-túladagolástól gyomorfekélyt kapott. Azonban nem Daniel Fletcher szedett túl sok aszpirint, hanem Paul Macintyre. Így hát ez a túladagolás nem szerepel Daniel kartonján, se más túladagolás, se öngyilkossági kísérlet vagy elmeorvosi elváltozás.

Daniel Fletcher az Oregon állambeli Corvallisból származik. Gyakran származom onnan vagy Arizonából, esetleg Texas egy távoli vidékéről vagy Washingtonból, egyszer Massachusettsből, de többnyire Oregonból.

Születési dátumomhoz hozzáadtam harmincegy hónapot, aztán az új szüleim korcsoportjának felállításához futtattam számokat, mindkettő minimumának és maximumának megállapításához: *Apa* kortartománya egyenlő *cél születési dátum* mínusz negyvenöt mínusz huszonegy; *Any*a kortartománya egyenlő *cél születési dátum* mínusz harmincöt mínusz tizenhét. Értek a számokhoz.

Kilenc temetővel később megtaláltam Mr. és Mrs. Karl Fletchert, egymás mellé temetve, összeillő márvány sírkövek alatt, amelyekre adataik mellé elegendő mennyiségű információt véstek – *Humanista és filantróp* –, életük átlagosnál terjedelmesebb nekrológot sejtett, életrajzokat tehát könyvtári mikrofilmen kell keresnem. Mrs. Fletcher hét évvel élte túl urát, özvegyi élete teljében érte a halál. A könyvtár archívuma ellátott születési és házassági adataikkal, örökösük születési dátumával, valamint Karl Fletcher agyértárgulatának részleteivel, amit megjegyeztem a jövőbeni hivatkozás

kedvéért. Olykor párokat találok, akik azonos napon haláloztak el. Repülőgép-szerencsétlenség, autóbaleset, néha tűzvész, sírkövek egész sora: anya, apa és gyerekek azonos dátummal.

Miután évekig róttam a temetőket, egyre inkább figyelni kezdtem a halálozási rovatok gyászjelentéseit. Gyorsan olvasok, évtizedek halottainak mikrofilmre vitt, tűfejnyi adathalmazán száguldok végig fénysebeséggel.

Sok hasonlót leltem Fletcherék előtt, tökéletesen megfelelő dátumokkal, ellenben olyan spanyol vagy ázsiai hangzású nevekkel, amelyeket nem tudtam használni. Lengyel mássalhangzó-torlódások, amelyeket félretettem egy esetleges későbbi alkalmazásra, egy örmény pár, őket azóta töröltem. Átugortam minden *Nguyen, Wong, Gonzales* és *Rodriguez* típusú nevet. Vörös hajam és kék szemem szűkítik választási lehetőségeimet. Angol nevekre van szükségem. Előfordul, hogy francia névvel is megúszom, de az túlságosan macerás.

Rettegek a börtöntől. A kényszerű elektrosokk terápiától még inkább. Meg a csuklónál szorosra zárható, csípőnél tépőzáras katonai vászonzubonyoktól. Egy elmegyógyintézet közelében nőttem fel. Olyan történetek keringtek, hogy az előrehaladott esetek összecsínálták magukat meg a padlót, aztán kényszerzubbonnyba varrták vagy leszedálták őket, esetleg mindkettő. Az újságok megírták, hogy a pácienseket olyan sokáig hagyták bevarrva, hogy meg is feledkeztek róluk, és esélyük sem maradt. Egyéb ügyekre is fény derült, és végül bezárták az intézetet. Egy csomó alkalmazottat lecsuktak.

A Fletcherék az Új Világ emberei, a Mayflower generációból származó, istenfélő európai protestánsok, csak Los Angelesben több mint négyszázötven azonos nevet jegyez a nyilvánartás.

Szülőkre leltem, volt hát nevem. Születési anyakönyvi kivonatra volt szükségem, hogy társadalombiztosítási számom legyen a létezéshez.

A napfény vagy a fekete tea antikolja a papírt. Egyesek szerint egy kávé- vagy teazagot árasztó hivatalos okirat árulkodó lehet. Én viszont úgy vélem, hogy ha már egy jogosítványt kiállító hivatalnok vagy tébé ügyintéző a születési anyakönyvedet szolgaltatja, jóval előbb elcseszhetnél már valami mást. Alapos vagyok. Ezért nem kaptak el soha.

Az amerikai vasút képes története 1957-es kiadású példányát egy hagyatéki aukción szereztem be. Tíz dollárt fizettem érte. A terjedelmét túlméretezték, ezért a vége üres lapokkal van tele, így négy, természetes úton megsárgult, üres papírlapot arathatok le, ha biztos kézzel, egyenesen vágom ki. És sikerül is mindig. Anyakönyvi kivonataim bármilyen radiokarbon-kormeghatározó vizsgálaton megállnák a helyüket. Mint mondtam, alapos vagyok.

Van, aki azzal szúrja el, hogy helytelen személyi számot tüntet fel az anyakönyvi kivonaton – az oregoni babák száma mindig 1-36-os kezdetű –, vagy postai irányítószámmal lát el kétbetűs államrövidítéseket 1970 előttről származó okiratokon. Én soha. Van egy 1955-ös Smith-Corona írógépem, a stencilezés és a sablon átmásolása után azzal szoktam kitölteni az űrlapot. A szalagot kegyetlenül nehéz becserkészni, az tuti. Ha rátalálok, terpentinben áztatom, hogy halványuljon a tinta.

A Fletcherék temetője melletti régiségkereskedőtől vettem egy ódon vállalkozói engedélyt. Viaszmintát készítettem, majd gipszlenyomatot gyártottam a dombornyomasos városi pecsétről, és tintahengerrel átvettem az új születési anyakönyvi kivonatomba. Anyakönyvi kivonat, társadalombiztosítási szám, kaliforniai

jogosítvány, hitelképesség, munkaügyi karton. Időbe telt, de Daniel Fletcherré váltam.

Hathónapnyi remény háromezer dolláromba került. Utazások, régiség és hagyatéki aukciók szerzeményei, eszközök, új postaláda, biztosított hitelkártya, előlegek és illetékek – gépjárművezetői engedély, társadalombiztosítási nyilvántartás, útleveligénylés, autó regisztráció, biztosítás, első, utolsó, folyószámla.

Wallace a kórház vizsgálati szobájába kísér. Wallace előzékeny és tisztelettudó. 195 centi magas, 118 kilót nyom. Fejbúbja meg a válla az ajtókeretet súrolja. Pont annyira lehetne előzékeny és tisztelettudó, amennyire csak kedve tartja. Wallace nem hisz az almalé megváltó erejében, így eltűri, hogy dohányzom, és meghagyja az öt dolláromat. Megállhatok egy percre a mosdónál, majd a büfébe is engedélyez egy kitérőt, ahol veszek egy nagy bögre kávé, tenyerembe rejtem az öngyújtót, amely egy tüdőosztályos ápolónő mellett hever, akit túlságosan lefoglal minestrone leve. Wallace észre sem vette.

Ahol vagyok: egy háromszor négy méteres szoba, 12 négyzetméter 2,70 méteres belmagassággal, 32 köbméternyi helyi forgalmú újrahatszósított levegővel. Az embert el akarják különíteni természetes környezetétől, ahol kezdetét vette önpusztító tevékenysége. Nincs mire várnia, sivár szobát lát maga előtt: asztal, székek, akvárium és egyhangú sétány-csendéletek. De azt tudja, hogy miben reménykedjen, és azt is, hogy komolyan veszik a dolgot.

A fémajtót úgy tervezték, hogy ellenálljon kétórányi pokoli hőségnek, mielőtt horpadni kezd, nem sokra mérsz hát a lábaddal meg a válladdal, áthatolhatatlan

tojáshéj színű burok fedi, belső zár nincs, csak kétszer három méteres drótüveg bejárat keresztbefont szálak pókhálóival. Vagyis kötőző csakánnyal tudnál csak átvágni rajta, amit viszont elfelejtettek itt hagyni. Csupasz acélrés tátong a kilincs helyén, se kulcslyuk, se zár. Meg se próbálom. Sehoh egy folyóirat. Még a végén feszes tölcéért göngyölitene belőle az ember, és az éles végével légcsővön vágna vele valakit.

Csiszolt acél asztallap ível végig a peremig, majd tovább lefelé, egyetlen darabbá hegesztett simaság. Ha alumíniumból vagy műanyagból készül, a srácok felszaggatják a szélét, és elvágják vele valaki torkát, vagy akár a saját csuklójukat, amennyiben megbizonyosodnak róla, hogy az orvosok idegenek által pénzelt herék, akik még a prosztatájukat is kiárusítanák némi stekszért. Ismertem ilyeneket. Itt viszont semmit se lehet felszaggatni. Az akváriumot a falba sülyesztették. Olyan óriásiak benne a halak, hogy a törhetetlen akrilfalat, ami a valóságosnál kétszer-háromszor nagyobb-nak mutatja őket, legalább négy centi vastagnak saccolom. Állítólag a hal nyugtat.

Tengert és naplementét ábrázoló akvarell tájképek. Semmi Van Gogh. Vagy Picasso. Egyetlen reprodukcióból sem szivárog borderline zavar vagy skizofrénia, ami némi pánikot válthatna ki egy új betegből. Semmi Magritte, és ez nagy kár. Szeretem Magritte-ot. Sok sápadt kék és tompa zöld. Nyugalmat áraszt. Pont ezért nem viselnek az orvosok forgalomterelő narancssárga köpenyt, miközben azt hajtogatják, hogy *Nyugalom, nem fog fájni, minden rendben lesz.* A festményeket műanyag lap fedi, mind a négy sarkuk a falba csavarozva. Sehoh egy szög, sehoh egy kampó.

Hiányzik Keara. Ha behunom a szemem, magam előtt látom. Látom a szeplőit, hajszálnyi ráncaikat, kör-

mét, mozgásának ritmusát, ahogy a zuhanyig sétál és vissza, és édes kín lesz úrrá rajtam, hogy láthassam. Szeretek elüldögélni és bámulni, ahogy sminkel reggelente, miközben teljesen megfeledkezik rólam, mintha csak a környezete része volnék, része a *mindennapjainak*.

Szeretem, és meg kellene rémülnöm, hogy ezt milyen könnyedén kimondom, de mégsem rémülök meg. El kellene mondanom neki. A nővére újra a városban járt. Keara fél napig távol volt, mielőtt hazaért és rám talált. Remélem, hogy jól van, de félek, hogy nincs.

Muszáj:

Koncentrálnom és koncentrálnom.

Meginnom a kávémat.

Cigarettaszünetet kérnem, amint lehetséges.

Kérnem még egy kávé, esetleg teát. Gyűlölöm a szénsavas italokat.

Így működik: A kórházakat jogilag kötelezik, hogy bent tartsák a túladagolós áldozatokat egy pszichiátriai vizsgálatra, amennyiben gyanús a túladagolás oka. A pszichiátriai diagnoszta átfut egy előre összeállított listát, vége-hossza nincs a kérdéseknek, amelyek okozati válaszok sorát kutatják, hogy kideríthessék, ha az ember depressziós, mániás, vagy mindkettő (mániás-depressziós, illetve *bipoláris*), paranoiás, esetleg skizofrén. Akárcsak egy állásinterjún, a megjelenésed, viselkedésed, valamint feleleteid vagy beilleszkednek a rubrikákba, vagy nem. És akárcsak egy állásinterjún, az alkalmasságod szinte semmin sem változtat. A konkurens cégtől jöttél, vagy nem a megfelelő személy írta alá az ajánlóleveled. A főnököd fehér, te pedig nem. Vagy nem látszol eléggé alkalmazkodónak. Vagy megkapod az állást, vagy nem. Vagy az állam felügyelete alatt végzed, vagy nem.

Az ideális Diagnoszta olcsó tucatfrizurát, paszteszínű pulóvert, jegygyűrűt és karórát visel. Ha *önkifejező*

Diagnosztát fogsz ki, aki identitásával hivalkodik, bajban vagy. Hosszú haj, vastag türkiz ékszer, divattervező által kreált, a bennszülöttek ruháira hajazó egyedi viselet, avagy a harmadik világ bolhapiacain lőtt kendő: mind arra utal, hogy viselőjüknek derogál az állami hivatal, hiszen ő valójában *gyógyító* posztra hivatott. Selyeming, méregdrága napszemüveg, és csak játssza a szerepét, miközben valójában már a saját forgatókönyvén gondolkodik. Ruházata elárulja, kinek szeretne látszani, és aminek látszik, az arról árulkodik, amit szeretne elrejtteni.

Amire különösen figyelni kell, az a *fiatal* és *életunt*, vagy a *fiatal* és *sértett* kombinációja. Könnyen kiszűrhatók társas összejöveteleken, egyetemisták vagy szigorlók, akik tünetekről, állapotokról, devianciákról és zavarokról mesélnek, és egyszerűen imádnak beszélni. Mindentudón hunyorogva, mosollyal kísért félmondatokban beszélnek, élvezik, amint elbizonytalanodsz a hatásszünettől, majd folytatják az előadást.

A terápián, ha véletlenül megjegyzed: *Ugye érti, mire gondolok?*, nyomban rávágják: *Nem, mesélje el*. Miközben olyan történetre számítanak, amit majd továbbadhatnak, a titoktartás le van szarva. Megesküsznek rá, hogy látják a király új ruháját. Semmitől sem retteg jobban egy fiatal agyturkász, mint hogy előálljon egy ilyen diagnózissal: *jelenleg kissé szomorkás, testmozgás és napfény javallott*. Ha elmondod neki, hogy belerúgtál egy automatába, mert elnyelte a tízcentesed, máris akut bipoláris személyiségzavarral és Ödipusz-komplexussal küzdő skizofréniásnak címkéz. Előállsz hát azzal, hogy rosszul alszol. Vagy hogy még mindig egy régi szerelmed foglalkoztat. Semmiképp se állítsd, hogy minden rendben, vagy hogy hangokat hallasz. Sokkal inkább azt, hogy *a főnököm egy fasz, nem tudok aludni, fogalmam sincs, mit*

kezdhetnék az életemmel. Csak semmi egyediség, és remélheted a legjobbakat.

Ha idősebbek, nyomozd ki, hogy titkolják-e a korukat. Keresd a karikagyűrűt. A kor és a házasság nagy úr. Negyven fölött az egyedüllét kilúgozza őket. Fennáll az esély, hogy gyermektelenek és azok is maradnak. A válaszaid nagy valószínűséggel felszínre hoznak valami rég eltemetett stigmát, és hálából majd jól leírnak. Figyeld meg, hogy túlzásba viszi-e a sminkjét vagy feltűnően festi-e a haját, átfésüli-e a haját a kopasz fején vagy póthajat visel. A szemüveg rendben van, a színezett üveg kevésbé. Láttam már ilyet. Hiába bujkál, kilóg a lóláb. Ha nem nézhetek a szemébe, hogyan is bízhatnék benne?

Soha, egyetlen másodpercre se feledd, hogy Diagnosztád fekete-fehér, *igen-vagy-nem* rubrikás listáját kissé megrostálja a reggeli köd, az elfojtott homoszexualitása, a szülei, a férfiak, esetleg a nők iránt érzett gyűlölet, továbbá házassága avagy éppen válása, gyermektelensége vagy túlsúlya. Vagy az összes együtt. Amíg válaszaid a fülén behatolva eljutnak a jegyzettömbjéig, átszivárognak összes gyerekkori traumáján és tagadáslistáján, ami az elmeorvosokhoz hajtotta szerencsétlent. Aláírása pedig rács mögé juttathat.

Ó, átestem már ezen. Követtem el hibákat, amelyek majdnem örökre betemettek egy mindenféle szilárd szegélyt nélkülöző helyre, a nevem egyetlen gombostű a Kaliforniai Pszichiátriai Intézet Szénakazlában. Nekem egy személyiségzavaroktól mentes Diagnosztára van szükségem.

Elfojtott folyosói hangfoszlányok szűrődnek be a fél másodperc alatt, amikor kattan a kilincs pecke, és belép a Diagnosztá. Kölyökkoromban, ha orvosnál jártam, ettől a hangtól mindig majd' kiugrott a szívem

a helyéről, és ficáncolt, mint a partra vetett hal. Miután tíz percet elüldögéltem a védőhuzattal borított párnán, megbámultam a vattával és nyelvelapoccal teli üvegterátyákat, a csövekkel és kábelekkkel körbetekert gépeket, miközben fertőtlenítőszag uralta a teljes légtérrel, megzörrent a kilincs, és injekcióstűvel a kezében, mosolyogva belépett az orvos. Az orvosok most mások, a tűt pedig íróábla helyettesíti.

Az ajtó nyílik, csukódik.

Diagnosztám viharvert harmincötös, a lófarka ősz, vastag lencsés szemüvege teljesen eltorzítja a tekintetét, kidomborítja szeme vöröslő alját és duzzadt szemhéját. Miközben előrehajol, hogy kihúzzon egy széket, észreveszem, hogy bal fülcimpájában füles kereszt fityeg. Bal hóna alatt jegyzettömb és mappa, kezében hatalmas papírbögre, szegélyén már szivárog a kávé, mintha már vagy negyedszer töltötte volna újra, mert hajnal előtt kelt. Ing nyakkendő nélkül, szövetnadrág, zakó. Kelletlenül odabiccent a biztonsági személyzetnek. Kitűzője a mellényzsebére csíptetve.

Prof. dr. RICHARD CARLISLE
LOS ANGELES MEGYEI KÓRHÁZ
MENTÁLHIGIÉNÉS OSZTÁLY

Korosodó környezetvédő és aktivista, kábé hadköteles korban lehetett a vietnami háború idején. Van itt valami, de nem tudom, mi. Ha félek, fura érzés hatalmasodik el a mellkasomban és a gyomromban, mintha a beleim felforrnának és elolvadnának, miközben jéggé fagnak a csontjaim. És most ezt érzem:

– Mr. Daniel... – és az íróáblájára pillant – Fletcher? – Bólintok. – Dr. Carlisle vagyok. Szeretnék feltenni önnek néhány kérdést.